

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne
Čj. **921/2012-OD-SPZ**

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. Ing. R. K., nar. ... – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis MS v Praze sp. zn.

- potvrzení pošty Praha o doručení zásilky podacího čísla (R)
- žádost Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 26.10.2012
č.j. ... + obálka

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného Ing. R.K, nar. ... v ..., v současné době blíže nezjištěného pobytu v ...,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29.11.2011 sp. zn. 10 To 35/2011, jímž byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.6.2010 sp. zn. 47 T 2/2008 a věc byla vrácena soudu prvního stupně, aby ve věci učinil rozhodnutí nové.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.6.2010 č.j. 47 T 2/2008-1256 byl obviněný Ing. R.K, uznán vinným trestným činem zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), a pokusem trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 3 trestního zákona.

Trestné činnosti se podle výrokové části rozsudku dopustil tím, že:

v blíže neurčených dnech nejméně 19.4.2002 nařídil a zorganizoval odvezení poškozeného J.K., nar. ..., tak, že dne 19.4.2002 v době kolem 10.00 hod. v P., ulici ..., odděleně stíhaný J.M., nar. ..., spolu s dalšími dvěma neztotožněnými muži pohrůzkou užití střelné zbraně donutili poškozeného, aby nasedl do blíže neurčeného motorového vozidla typu Peugeot 206 a ulehl na zadní sedadla, přičemž poškozeného přiměli příslibem, že pokud bude rozumný, nic

se mu nestane, aby strpěl převoz do rekreační oblasti O., v areálu V., kde byl ve sklepních prostorách chaty č. 1 proti své vůli držen do druhého dne ráno, tj. 20.4.2002, odkud byl převezen s nasazenými zaslepenými lyžařskými brýlemi do obce V., okres P.-z., do kanceláře užívané obžalovaným, kde byl jedním z únosců vyzván pod pohrůžkou zabití jeho, popřípadě příslušníků rodiny, aby se podřídil pokynům obžalovaného, poté mu byly sňaty brýle a obžalovaný poškozeného přiměl opakovanými výhrůžkami likvidací jeho a dalších rodinných příslušníků podepsat nevyplněné daňové doklady a několik čistých papírů formátu A4, což obžalovaný podle svého sdělení hodlal využít jako doklad, a to zejména použitím příjmových a výdajových pokladních dokladů, kdy dva příjmové doklady měly být vyplněny na firmu IGP, spol., s r. o., IČ, s datem 13.5.2002 na nemovitost Č. 273 a s datem 10.4.2002 na nemovitost D. 353, a dva výdajové doklady na jméno R. K., ze dne 13.5.2002 na nemovitost Č. 273 a ze dne 10.4.2002 na nemovitost D. 353, v celkové hodnotě nejméně 35.800.000 Kč, což byla částka, kterou měl poškozenému za nemovitosti uhradit, a tím by způsobil škodu společnosti IGP, spol. s r. o., IČ, se sídlem P.9, ulice J.6, zastoupené jednatelem J.K., který byl zároveň v té době jediným majitelem společnosti.

Ing. R. K. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

Rozsudek nalézacího soudu byl vyhlášen v nepřítomnosti obviněného Ing. R. K., proti němuž bylo jednáno jako proti uprchlému, přičemž po vyhlášení odsuzujícího rozsudku, jeho stručného odůvodnění a poučení o právu opravného prostředku se jak přítomná státní zástupkyně, tak obhájce nevyjádřili (viz č.l. 1206 tr. spisu).

Jak vyplývá z obsahu předmětného trestního spisu, po vypracování rozsudku dala předsedkyně senátu dne 11.10.2010 kanceláři pokyn k doručení rozsudku státnímu zástupci, obhájci JUDr. T. S. a uprchlému obviněnému Ing. K. do vlastních rukou prostřednictvím jeho obhájce. Zásilka pro obviněného byla vložena do obálky pro obhájce a obhájci byl zaslán další rozsudek zvláště na doručenkou typ III, který obdržel dne 19.10.2010 (viz u č.l. 1320 tr. spisu). Kanceláři byly tyto zásilky vypraveny dne 14.10.2010. Posléze předsedkyně senátu zjistila, že chybí doručenka stvrzující doručení rozsudku, která by byla podepsána obhájcem za obviněného. Soudní kancelář kontaktovala advokátní kancelář, kde nejprve JUDr. Ch. slíbil doručenku vyhledat a soudu zaslat, a posléze asistentka Š. do telefonu četla z dotyčné doručenky přesné označení zásilky. Následujícího dne se však asistentka Š. telefonicky soudu omlouvala, že se předešlého dne spletla a přečetla jinou doručenku, načež žádala opětovné doručení rozsudku pro obviněného K. do advokátní kanceláře. Podobně reagoval obhájce JUDr. S. na písemnou výzvu předsedkyně senátu soudu prvního stupně, aby byla soudu vrácena předmětná doručenka.

Soud provedl šetření v elektronické evidenci programu Lotus, přičemž bylo zjištěno, že podle evidovaných nadpisů obálek v rubrice „odeslané písemnosti“ byly na adresu advokátní kanceláře vypraveny dvě zásilky s rozsudky v této trestní věci, tj. obhájci i do vlastních rukou obviněného Ing. K. prostřednictvím jeho obhájce.

Městskému soudu v Praze bylo dne 30.11.2010 doručeno elektronické odvolání obviněného, jež prošlo v listinné podobě podatelnu soudu následujícího dne. V průvodním přípise adresovaném Vrchnímu soudu v Praze předsedkyně senátu upozornila na veškerá zjištění nalézacího soudu ohledně doručení rozsudku do vlastních rukou obviněného prostřednictvím obhájce a vyslovila názor, že odvolání bylo podáno opožděně, neboť zásilku pro obviněného i obhájce advokátní kancelář převzala dne 19.10.2010, takže posledním dnem pro podání odvolání byl den 27.10.2010 (viz č.l. 1404a tr. spisu).

Odvolací soud se však vůbec nezabýval řešením předběžné otázky, zda bylo odvolání podáno obhájcem včas, a předseda senátu nechal dne 5.9.2011 opětovně zaslat rozsudek soudu prvního stupně jak obhájci, tak jeho prostřednictvím i uprchlému Ing. K. (viz č.l. 1405 tr. spisu). Ačkoli v trestním spise není založena doručka potvrzující převzetí rozsudku Městského soudu v Praze, který byl soudem druhého stupně zaslán do vlastních rukou obhájce JUDr. S., přikročil odvolací soud k projednání věci. V neveřejném zasedání konaném dne 29. 11. 2011 vyhlásil usnesení pod sp. zn. 10 To 35/2011, jímž podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně, aby ve věci učinil rozhodnutí nové. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se otázkou včasnosti podání odvolání obviněného vůbec nezabýval, ani nevysvětlil, proč nezkoumal, zda bylo odvolání podáno v zákonem stanovené lhůtě.

V rámci přezkumného řízení pak bylo dotazem na Poště Praha 2 zjištěno, že sporná zásilka s podacím číslem R 19548 byla poštou dodána dne 19. 10. 2010 adresátovi a v recepci advokátní kanceláře ji převzala K. M. a přijetí potvrdila razítkem advokátní kanceláře.

Podle mého názoru byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2011 sp. zn. 10 To 35/2011 porušen zákon v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a v § 259 odst. 1 trestního řádu.

Podle § 258 odst. 1 trestního řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také

a) pro podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku,

b) pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, nebo proto, že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí,

c) vzniknou-li pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku, k objasnění věci je třeba důkazy opakovat nebo provádět důkazy další a jejich provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně.

Podle § 259 odst. 1 trestního řádu platí, že je-li po zrušení napadeného rozsudku nebo některé jeho části nutno učinit ve věci rozhodnutí nové, může odvolací soud věc vrátit soudu prvního stupně, jen jestliže nelze vadu odstranit ve veřejném zasedání, zejména jsou-li skutková zjištění tak nedostatečná, že je nutno hlavní líčení opakovat nebo provádět rozsáhlé a obtížně proveditelné doplnění dokazování.

Soud druhého stupně však těchto ustanovení užil nedůvodně. Po signalizaci nejasností kolem zachování lhůty k podání odvolání měl ve smyslu § 9 odst. 1 trestního řádu vyřešit jako předběžnou otázku, zda bylo odvolání podáno včas, například právě vyžádáním zprávy Pošty Praha 2 o doručení zásilky obsahující rozsudek nalézacího soudu. V tom případě by zjistil, že odvolání bylo podáno opožděně a musel by postupovat podle § 253 odst. 1 trestního řádu a podané odvolání jako opožděné zamítnout. Tuto svoji povinnost však do důsledku nesplnil a namísto toho napadený rozsudek zrušil a věc přikázal soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, ačkoli pro takový postup nebyly splněny zákonné předpoklady.

Odvolací soud svým rozhodnutím v předmětné trestní věci porušil zákon ve prospěch obviněného Ing. R. K. a v důsledku tohoto rozhodnutí se věc vrací zpět do stadia řízení před soudem prvního stupně, ačkoli mělo být opožděně podané odvolání zamítnuto a rozsudek

nalézacího soudu již měl nabýt právní moci. Proto je stížnost pro porušení zákona podána v neprospěch obviněného.

S ohledem na výše uvedené proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29.11.2011 sp. zn. 10 To 35/2011 byl ve prospěch obviněného Ing. R. K. porušen zákon v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a v § 259 odst. 1 trestního řádu.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [6 Tz 105/2012](#)